

Sygn. akt II AKa 28/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka SSA Piotr Sławomir Niedzielak (spr.)
Protokolant	Monika Wojno

przy udziale Grzegorza Masłowskiego - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013 r.

sprawy **A. B.**

oskarżonego z art. 263§2 kk, art. 171§1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 23 października 2012 r. sygn. akt II K 23/12

I. utrzymuje wyrok w mocy w zaskarżonej części, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. B. był oskarżony o to, że:

I. w dniu 18 czerwca 2008 roku w O. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 517,309 grama oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 1380, 750 gram

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 18 czerwca 2008 roku w O. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał pistolet maszynowy PPSz kal. 7,62 nr (...)wraz z dwoma magazynkami oraz amunicję kal. 7,62 w ilości 98 sztuk, a także 4 sztuki amunicji myśliwskiej kal. 16/70

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

III. w dniu 18 czerwca 2008 roku w O. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał odcinek fabrycznego lontu prochowego bez oznaczeń fabrycznych, samodzielną wykonaną spłonkę pobudzającą zawierającą kruszący materiał wybuchowy, metalowe tuleje z materiałem wybuchowym inicjującym oraz 2 sztuki przerobionych fabrycznych detonatorów produkcji niemieckiej

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k.

IV. w okresie od maja 2006 roku do 18 czerwca 2008 roku w W. woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających oraz substancji psychotropowych w postaci:

- marihuany w ilości nie mniejszej niż 1,5 kilograma,
- amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1,5 kilograma
- tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 2 100 sztuk

w ten sposób, że nabył przedmiotowe środki odurzające i psychotropowe w W. celem dalszej odsprzedaży

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

V. w okresie od 2006 roku do 05 maja 2008 roku w O. woj. (...) udzielała małoletniej N. R. (1) środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 30 gram i tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 5 sztuk tj. o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

Wyrokiem z dnia 23 października 2012 r., sygn. akt II K 23/12 Sąd Okręgowy w Ostrołęce:

I. w ramach zarzucanych oskarżonemu A. B. czynów w punkcie I i IV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego że:

w dniach bliżej nieustalonych nie wcześniej niż w maju 2006 roku i nie później niż 18 czerwca 2008 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających oraz substancji psychotropowych w postaci:

- marihuany w ilości 1,5 kilograma,
- amfetaminy w ilości 1,5 kilograma
- tabletek ekstazy w ilości 2 100 sztuk

w ten sposób, że nabył przedmiotowe środki odurzające i psychotropowe w W. za łączną kwotę 35.280 złotych celem dalszej odsprzedaży przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne w sprawie II K 715/01 i tak przypisany czyn zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych

II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 35.280 złotych

III. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

IV. oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 171 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

V. w ramach zarzucanego oskarżonemu A. B. czynu w punkcie V aktu oskarżenia uznał go za winnego tego że:

w dniach bliżej nieustalonych w okresie od października 2006 roku do nie później niż do października 2007 roku działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu udzielał małoletniej N. R. (1) środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 30 gram i tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 5 sztuk i tak przypisany czyn zakwalifikował z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go i na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

VI. na podst. art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. wymierzone oskarżonemu A. B. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

VII. na podst. art. 63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. B. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 czerwca 2008r. do dnia 14 kwietnia 2009r.;

VIII. na podst. art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych na k.119 pod pozycją 3,5,6,7,8, 9, 10, 11, 17, 26 i dowody te nakazał zniszczyć;

IX. na podst. art. 230§2 k.p.k. nakazał zwrócić A. B. dowody rzeczowe opisane w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych na k.119 pod pozycją 4,18,23,24;

X. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 119 w punktach 13, 14, 15, 16 i nakazał je zniszczyć;

XI. na podstawie art. 230 § 1 k.p.k. zwrócił dowody rzeczowe opisane w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 119 w punktach 19, 27, 28, 29 Prokuraturze Apelacyjnej w Warszawie;

XII. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. P. kwotę 1180, 80 złotych brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

XIII. zasądził od oskarżonego A. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w tym kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator.

Na podstawie art. 425 i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Na podstawie art. 438pkt 2 kpk zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 230 § 1 kpk poprzez niezasadne uznanie, że Prokurator Apelacyjny w Warszawie jest osobą uprawnioną do otrzymania dowodów rzeczowych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych na k. 119 w punktach 19, 27, 28, 29 a zabezpieczonych od A. B., podczas gdy to właśnie na sądzie orzekającym ciąży obowiązek rozstrzygnięcia o ich losach.

W konkluzji, na podstawie art. 437 §1 i 2 kpk wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza wyroku w zaskarżonej części i jego uzasadnienia, przez pryzmat podniesionego w środku odwoławczym zarzutu, w odniesieniu do całości istotnych w przedmiotowym zakresie okoliczności sprawy, nie daje podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji, która jawi się, jako oczywiście bezzasadna.

Przedmioty, których dotyczy kwestionowane rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego nie mają żadnego związku z czynami zarzucanymi a następnie przypisanymi oskarżonemu. Nie tylko nie stanowiły, ale w okolicznościach niniejszej sprawy w ogóle nie mogły stanowić – w sposób bezpośredni, czy też pośredni – podstawy rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu. Nie miały zatem w niniejszym postępowaniu karnym, wbrew sugestiom skarżącego, przymiotu dowodów rzeczowych w rozumieniu obowiązującej procedury karnej. Z oczywistych względów nie mogły też zyskać takiego przymiotu przez fakt bezpodstawnego uznania ich za dowód rzeczowy przez oskarżyciela publicznego i niezasadnego przekazania do dyspozycji sądu wraz z aktem oskarżenia.

W tym kontekście stwierdzić należy, że skarżący nietrafnie odwołał się w uzasadnieniu apelacji do postanowienia Sąd Apelacyjny w Gdańsku w z dnia 29 listopada 2000 r. sygn. akt II AKz 448/00, przytaczając *in extenso* fragment wyrażonego w nim zapatrywania prawnego. Odnosiło się ono bowiem wprost do śladów kryminalistycznych i przedmiotów mających związek z przestępstwem a zatem dowodów rzeczowych, nie zaś rzeczy całkowicie nerelevantnych dla prowadzonego postępowania karnego i kończącego je rozstrzygnięcia.

Rzeczy, których dotyczy zaskarżone rozstrzygnięcie były zbędne w toczącym się postępowaniu karnym już na etapie postępowania przygotowawczego, gdyż nie służyły ani też nie były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, nie zachowały na sobie śladów przestępstwa, nie pochodziły bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, nie mogły służyć jako środek dowodowy do wykrycia sprawcy czynu lub ustalenia przyczyn i okoliczności przestępstwa. W związku z tym prokurator, mając na względzie konieczność stałej kontroli nad rzeczami, które zostały zatrzymane w postępowaniu karnym, był zobowiązany podjąć stosowne decyzje w ich przedmiocie niezwłocznie a najpóźniej przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu, w tym rozważyć czy ich posiadanie wymagało zezwolenia lub rejestracji w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji i ewentualnie zainicjować w tym zakresie postępowanie w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Z niewiadomych przyczyn jednak to nie nastąpiło.

W opisanych okolicznościach, wobec niezasadnego przekazania w/w przedmiotów Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce, powinny one zostać zwrócone prokuratorowi, już po kontroli formalnej aktu oskarżenia. Nie wymagało to skierowania sprawy na posiedzenie celem wydania postanowienia o oddaleniu wniosku o dopuszczenie takiego dowodu ze względu na jego nieprzydatność do stwierdzenia okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w analizowanym układzie procesowym o przeprowadzenie takiego dowodu oskarżyciel publiczny ani w akcie oskarżenia, ani też później nie wnosił. Wystarczało w tym względzie zarządzenie przewodniczącego wydziału o zwróceniu tych przedmiotów prokuratorowi, nie miały bowiem – jak to już wspomniano na wstępie – prawnie relevantnego związku z zainicjowaną aktem oskarżenia sprawą, a zatem należało uznać, że zostały doręczone sądowi omyłkowo (por. Andrzej Gaberle. Dowody w sądowym procesie karnym. Teoria i praktyka./Oficyna 2010.). Skoro jednak nie nastąpiło to przed rozpoczęciem przewodu sądowego na rozprawie głównej, słusznie Sąd Okręgowy rozstrzygnął w wyroku o ich zwrocie prokuratorowi, stosując przez analogię przepis art. 230 § 1 kpk, wobec braku uregulowania, które stanowiłoby wprost o sposobie postępowania z przedmiotami, które nie mają związku ze sprawą, a zostały doręczone sądowi w wyniku błędu oskarżyciela publicznego.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, nie miał żadnych podstaw do podzielenia zarzutu i wniosku wywiedzionej apelacji i wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy, uznając tym samym apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zgodnie z treścią przepisu art. 636 § 1 kpk.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

(...)(...)